DIRECTE ACTIE

Nr. 11
Mei
2004

ORGAAN VAN DE ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM.

verschijnt, wanneer het uitkomt

GRATIS dankzij donaties

Israëlische Anarchisten Tegen de Muur

Anarchisten Tegen De Muur is een groep die voor 10 November 2003 is opgezet om de Internationale dag van de Solidariteit tegen de Muur (wat ook de verjaardag is van de val van de Berlijnse Muur) te ondersteunen. De meeste van hen waren al jaren actief in de Israëlische anarchistische beweging en waren bezig met totaalweigeren van militaire dienst, dierenrechten en de wereldwijde strijd tegen uitbuiting en onderdrukking als geheel. Op die dag sloten zo'n 30 Israëlische anarchisten zich aan bij de

In This Issue

Israëlische Anarchisten Tegen de Muur p1-2
Israeli Anarchists Against the Wall p1.3
Social Reprression in the Anti-Terrorist age p4-5
Een Bericht Uit de Itoiz Vallei p5-6
Hunting the Violent Anarchists p6-7
Muren Kunnen Ons Niet Scheiden p8
The Electronic Eye of the Police p8-10
Het Elektronische Oog van de Politie p10-11
The Marini Trials p12-13
Een Brief van Thomas Meyer Falk p14

Israeli Anarchists Against the Wall

Anarchists against the wall is a group that was set up to support the international day of solidarity against the wall on the tenth of November. This is also the anniversary of the fall of the Berlin wall. Most of the members were already active for years in the Israeli Anarchist movement and were involved in the movement for the total refusal of military service, animal rights, and the world wide struggle against exploitation and repression as a general. On this day around thirty Israeli Anarchists joined with the Palestinian inhabitants of the

INTERNATIONAAL

Palestijnse inwoners van het dorp Zabuba en haalden gezamenlijk 20 meter hek naar beneden. Deze actie werd uitgevoerd vanuit de contacten die onderling waren gelegd in het Mas'ha actiekamp dat van april tot augustus heeft bestaan. Eind augustus werd het ontruimd. Hierbij zijn 100 mensen opgepakt en 2 dagen vastgehouden.

Op 26 december, als onderdeel van het "Alternatieve kamp tegen de Apartheidsmuur" bij Deir Balut, dichtbij Ramallah, raakten Israëlische anarchisten zwaargewond nadat zij met scherp neergeschoten waren door Israëlische legertroepen. Er werden geen waarschuwingen vooraf gegeven en voor de soldaten was er absoluut geen levensbedreigende situatie. Het incident vond plaats bij een actie waarbij 50 activisten een poort in de bezettingsmuur sloopten, deze poort is dichtbij het Palestijnse dorp Mas'ha. Deze poorten zijn sinds de bouw van de muur gesloten (ondanks beloften van de Israëlische staat ze weer te openen) en de doorgang naar hun land wordt de Palestijnse boeren ontzegd. Het actiekamp is gebaseerd op gezamenlijk Israëlisch/ Palestijns verzet tegen het 'gettoficeringsbeleid' van de Israëlische staat, en om een licht te laten schijnen op de grootschalige diefstal van land en het uitbreiden van nederzettingen die plaatsvinden in de schaduw van de bouw van de muur. In feite was het actiekamp op het terrein van de half afgebouwde dorpsschool van Deir Balut. De bouw van de school was stopgezet omdat het op de route van de muur lag. Het kamp heeft in totaal drie weken bestaan.

Op 31 December sloten anarchisten en International Solidarity Movement activisten zich aan bij de dorpsbewoners van Burdus, ook dichtbij Ramallah, om de werkzaamheden aan de muur te blokkeren. Tot dat moment werd de bouw van de muur, (bij dat gedeelte) al twee maanden vertraagd door de lokale bewoners, dit werd voornamelijk gedaan door geweldloze blokkades om de bulldozers geen doorgang te geven. Ook op 31 december openden Israëlische troepen met scherp het vuur op de activisten. Naderhand trokken de troepen zich terug onder het toeziend oog van de Israëlische massa media, deze waren massaal uitgerukt naar aanleiding van de schietpartij bij Mas'ha. Palestijnse jeugd haalde het bloed onder de nagels van het Israëlische leger vandaan door de volgende dagen door te gaan met directe acties, ondanks dat er een avondklok was en huis voor huis doorzocht werd naar Israëlische en ISM activisten. De knuppelpartijen, de traangaswolken en het scherp schieten kwamen uitvoerig in de Israëlische media. De plotselinge "ontdekking" door het publiek en de Israëlische media, na drie jaar Intifada, dat het Israëlische leger met scherp op ongewapende demonstranten schiet en het aankondigen van het eind van het actiekamp bij Mas'ha waren redenen voor de Palestijnse dorpsbewoners en de Anarchisten Tegen De Muur om op te roepen voor een gezamenlijke demonstratie op 3 Januari. Deze vond plaats bij het Checkpoint dichtbij Dear Ballut. Dit is de locatie van systematische onderdrukking en vele wrede incidenten tegen de lokale Palestijnse bevolking. Zo lieten Israëlische soldaten twee weken daarvoor bijvoorbeeld een zeven maanden zwangere vrouw niet door om naar het ziekenhuis te gaan, hetgeen een abortus van haar tweeling veroorzaakte en haar in een levensbedreigende situatie bracht. Dit vond allemaal plaats onder het toeziend oog van de Israëlische troepen. In totaal werden 300 activisten met bussen uit Israël, die naar de demonstratie gingen, tegengehouden door het leger. Als reactie hierop blokkeerde men de weg met een grote zitblokkade waar uiteindelijk tientallen arrestaties zijn verricht. Het lukte toch nog dat 400 Palestijnse, Israëlische en ISM activisten gezamenlijk demonstreerden bij het beruchte Checkpoint. Ze hielden een gigantisch spandoek voor zich met de tekst "schiet niet". Mede door de demonstranten, omdat ze niet ingingen op provocaties van het leger, verliep de demonstratie vreedzaam, dit alles wederom onder het toeziend oog van de Israëlische media.

De gebeurtenissen, die in dit artikel voorkomen, zijn maar een fractie van de dingen die hebben plaatsgevonden en vinden rond de Anarchisten Tegen De Muur, ondertussen hebben zich tientallen acties en keiharde repressieve reacties voorgedaan.

Uit solidariteit met onze Israëlische kameraden en het Palestijnse volk hebben wij, de Anarchistische Groep Amsterdam, enkele mensen van het Anarchisten Tegen De Muur collectief uitgenodigd om naar Nederland te komen. Zij zullen dan ook een sprekerstoer doen in Nederland en de omliggende landen. De start van de toer is op de Pinksterlanddagen in Appelscha op zaterdag 30 Mei. Zij zullen niet alleen vertellen over hun rol in de acties tegen de bezettingsmuur maar ook over de geschiedenis van de anarchistische beweging in Israël, de anti militaristische strijd en totaalweigeren. Ze zullen ook een flinke hoeveelheid videomateriaal meenemen.

Als jij zou willen helpen om bijv. een infodag te organiseren waar zij kunnen spreken dan ben je van harte welkom, ook zou het goed zijn om hen financieel te ondersteunen.

AGA

Neem contact op met:

Anarchistische Groep Amsterdam
Adres: postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
www.squat.net/aga

Sources:

www.ainfos.ca

Direct Action nr.30 of the British Solidarity Fed.

INTERNATIONAAL

village of Zababa and took altogether twenty meters of fence down. This action came from contacts that were made at the Mas´ha action camp that existed from April to August. In the end of August it was evicted and one hundred people were arrested and held in custody for two days.

On the 26 of December as a part of the anarchists camp against the wall of apartheid at Deir Balut, close to Rammalah, Israeli anarchists were badly wounded after they were shot with precision fire by Israeli Army troops. There were no warning shots before hand and there was absolutely no life threatening situation for the soldiers. The incident took place at an action in which fifty activists tried to demolish a gate that was part of the apartheid wall in an area near by the village of Mas´ha. The gateways have been closed since the building of the wall (in spite of promises given by the Israeli state) Palestinian farmers are denied access to their own land. The action camp was based on combined resistance against the ghetto forming policy of the Israeli state and to put attention on the theft of land and the expansion of settlements which find a place in the shadow of the building of the wall. In fact the action camp was on terrain where a school of Deir Balut was going to be built, but was never finished because it lays in the path of the wall. The camp existed three weeks in total.

On the 31 of December Anarchists and International Solidarity Movement activists gathered with the inhabitants of the village of Burdus, also close by Ramallah, to blokade the working activities on the wall. At this moment the building of this section of the wall was already two months delayed by the local inhabitants. This was mainly done by non-violent blockades that stopped the bulldozers from passing through. Also on the 31 of December Israeli troops opened fire on the activists. Afterwards the troops withdrew under the watch full eye of the Israeli media. Palestinian youth, using direct action, continued to pester the Israeli army through out the following days, in spite of that there was a curfew and house to house searches. The baton charges, tear gas clouds, and shooting came to the front in the Israeli media. After the sudden "discovery" by the public and Israeli media, after three years Intifada, that the Israeli army´s heavy shooting on unarmed demonstraters, and the announcement of the end of the action camp at Mas´ha, Palestinian villagers and the anarchists against the wall called for a joint demonstration on January 3. This occurred at the checkpoint near Dear Ballut, a location of systematic repression and many cruel incidents against the local Palestinian people. For example an Israeli soldier two weeks earlier didn´t allow a seven month pregnant women through the check point to a hospital, which caused the abortion of her twins and brought her into a life threatening situation, all this happened under the eyes of the Israeli troops. In total 300 activists on buses from Israel were prevented by the army from attending the demonstration on January 3, as a reaction people did a sit down blockade of the road which led to dozens of arrests being made. Yet still 400 Palestinian, Israeli, and ISM activits demonstrated at the notorious check point holding a gigantic banner in front with the text "don´t shoot". Also because the demonstrators didn´t react on the provocations of the army, the demonstration stayed peacefull, all this once again under the eye of the media. The things mentioned in this article are just a fraction of the things that the anarchists against the wall are involved in, since then dozens of actions along with hard repressive reactions have occurred.

Out of solidarity with our Israeli comrades and the Palestinian people the anarchist group amsterdam has invited a few of the people from the Anarchist against the wall collective to come to Holland. They will also do a speaking tour of Holland in general and the surrounding countries. The beginning of the tour is at the Pinksterlandagen in Apel scha on Saturday 30 May. They will talk about not only their role in the actions against the wall but the history of the anarchist movement in Israel, the antimillitarist struggle and conscientious objectors, and also bring along video material.

If you want to help organize a info day, know a place where they can speak, or give financial support would be greatly appreciated.

Make contact at:

Anarchistische Groep Amsterdam
Adres: postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
www.squat.net/aga

Main sources:
www.ainfos.ca and an article from Direct Action nr. 30 of the British Solidarity Federation.

INTERNATIONAAL

Social Repression in the Anti Terrorist Age

C.O.S.A. is an occupied social center in Setubal since october 2001, where, in an anti-authoritarian and self organized way, people develop alternative activities like workshops, video sessions, debates, non-commercial parties, concerts, vegetarian dinners and more. Last year, in the Bela Vista neighbourhood a policeman shot a young man to death. The squatters worked on solidarity actions with the people denoucing police brutality and impunity. For that they had banners on the roof of the squat with sentences against police repression. On September 2003, with a paper permission from the court, the police were able to enter the house in order to confiscate the banners! The four persons in the house were enclosed in a room, handcuffed and were given a moral authority lesson which included physical agression directed towards the said detainees. The police also found and took two innocent cannabis plants sitting beside some parsley. Three of those people are now being charged on minor drug-trafficing offenses and invasion of public space. Now the squatters are having legal support from a lawyer who says the accusation is not very strong or consistent. The accusation is a manouver to force the shutdown of the squat but when scrutinised it is possible to fight it in a court of law, also because the squatters never broke in - the door of the house was open and was being used by junkies, a detail that decriminalizes the action under the portuguese civil code. Also the owner actually never presented a complaint against the occupation.

The policeman who killed the young man was declared innocent by the judge of Setubal's court. It was considered to be an action of self defense (against an unarmed boy!). The court case was manipulated, with police lies and schemes to give a false image of the young man as being armed and violent, when there was even a video showing that there were no weapons what so ever but only the police weapons. In this way, again, the "justice" system proves not to be reliable. Squatters are on alert to what can happen in the court of unjustice and in the tricky actions of the police.

The C.O.S.A. appeals to the solidarity of everyone to protest, to squat more and more, to multiply the activities of squatted social centers in portugal and everywhere else, to resist in the defense of squatted places.

They can stop some squatted houses but they can never stop our ideas. The love for freedom is stronger than police and state repression!

A new era of repression (more explicit) in portugal has begun since the social democrats and the popular party (right wing parties) together became the new government in the beginning of 2002. At that time there at least five squats: two in Lisbon, one in Caldas da Rainha, one in Queluz and one in Setubal. In the first months of the new government, the squat in Caldas da Rainha and one of the Lisbon squats (Casa da Luz) were evicted. New social housing policies were being planned in order to give a "new face" to lisbon, more open to capital, free of old buldings, with more parking lots for cars and more shopping centers, and with a new expensive project for building a big casino in the capital city, with 4.000 homeless people and 90.000 abandoned houses!

Later, at the end of summer (2002) the lisbon city hall and the media started a propaganda campaign to shut down the oldest squat in portugal – Casa Encantada in Lisbon (since 1996), declaring that the kids didn't have good conditions living there, that the house was dangerous to live in, and that they had to tear it down for safety reasons. In a big police operation, squaters and their supporters were expelled from the house, and before the destruction of the house started, the media made "partial pictures" in order to prove the bad conditions of the building, not including that it was actually not so easy for the machine to destroy the roof of the "rotten" building. A political act, included in the city hall's program, for the "erradication of poverty" (and the poor!), was made clear in the authoritarian statement: "In lisbon there is no tolerance for squatting!"

The following year there were at least ten atempts of squatting new houses mostly in the metropolitan area of Lisbon, and all of them where evicted very soon with many diferent situations including violent police actions with shot guns being fired, people arrested, illegal procedures by the police and media poison helping the credibility of the authorities procedures, denying the developement of squatted social centers for alternative relationships and activities between people. There was a new big squat – Kasino which lasted six months with lots of activities (kung fu, cakes, atelier space, alternative journal, bar, acoustic concerts, debates on abortion and prison repression…). There was a trial for acting on the eviction orders

INTERNATIONAAL

without the squatters being informed!
Still, there are thousands of empty houses, as much as the desire to squat and transform them... ***what doesn't kill us makes us stronger***!

After being a paradise for cheap labour, portugal is now being abandoned by multinationals who prefer to open their factories in cheaper countries in eastern europe or asia, creating a new situation of increasing unemployment (above 10%). The prime minister calls it the respectable sacrifice of the portuguese population: people are losing their jobs and their houses because of government economical goals to reduce the deficit percentage. Squatting can be in the future a necessity for the increasing number of homeless people and families fucked up by the pro-european government they voted for.

The indifference of this quiet mediteranean population can crack in a blow of hot emotions! The social-civil-class war has already began, you cannot stop it, you can only chose how you will contribute for it...

Portuguese squatters together with other groups and individuals try to create connection to other squatting or other anti-capitalist movements abroad. In this corner of europe we know isolation is a poison of self defeat.

References:

novilingua.azine.org
pt.indymedia.org
ccl.yoll.net
discordia.no.sapo.pt

Zaragata – Taska Contra-Cultural: Estrada da Graça n°190 Setubal

COSA: Rua Latino Coelho n°2, centro Setubal (zaragata@portugalmail.pt)

Centro de Cultura Anarquista:R. Mov. Forças Armadas, Ferreira Alentejo

Terra Viva (group for social ecology): Rua dos Caldeireiros, 213 Porto

Een Bericht Uit de Itoiz Vallei

Rala is een gekraakt dorp in Baskenland. Het ligt in een hoog berggebied dichtbij de Pyreneeën. Zo'n zestig jaar geleden werd het dorp door de laatste bewoners verlaten. Vijf jaar geleden besloot een groep jongeren om het te kraken, omdat ze Rala een goede plek vonden om projecten te ontwikkelen op basis van zelfbeheer, ecologie en communaal leven. Vanaf het begin hebben we moeten vechten tegen aanvallen op het dorp. Op dit moment wordt het dorp bedreigd met ontruiming en we weten niet wanneer dit gaat gebeuren. Daarbij komt nog dat wij het dorp zijn dat het dichtst bij de Itoiz Dam ligt, een enorm project dat onze vallei en dorpen verwoest. Dus verzetten we ons heftig tegen dit project. We leven met tien personen in twee huizen en er zijn nog vele ruïnes die zullen volgen bij het proces van opbouwen.

De ontruimingsdreiging stamt al uit de tijd dat het dorp werd gekraakt. Er is toen door ons een project aangeboden aan de overheid. Dit is echter afgewezen en de overheid antwoordde met een eigen project waarbij ze het dorp zou slopen en veel naaldbomen zou planten om zo door houtkap veel geld te verdienen. Omdat het dorp dus eigendom is van de overheid, stapte ze naar de rechter. Die rechtzaak verloren wij. Er werd onmiddelijk een uitspraak gedaan en die hield in dat er onmiddelijk ontruimd zou worden. Dat is inmiddels vier jaar geleden en we weten niet hoe het daar nu mee staat.

En die dam, die bestrijden we op vele manieren. Alleen het feit dat we er zo dichtbij wonen is al een vorm van verzet. Ook werken we samen met de Solidarios con Itoiz groep, die veel burgerlijke ongehoorzaamheid en pacifistische acties organiseert om te protesteren tegen de dam. De meest voorkomende acties zijn het kraken van gebouwen, rotsen op de dam gooien, officiële feestjes van politici verstoren etc. Ook willen we zo iedereeen er steeds weer aan herinneren dat er nog steeds iemand vastzit na een actie tegen de dam.

In het dorp bewerken we zelf de biologische tuinen en beheren we ons eigen electriciteitsnet. Ook doen we ambachtelijk werk zoals houtsnijden en leerlooien om schoenen, tassen en dergelijke te maken en er is een coöperatief dat muziekinstrumenten bouwt. Zo proberen we veel dingen te maken met onze handen, die we kunnen

verkopen of gebruiken in ons dagelijks leven in het dorp. Dit is echter nog niet genoeg om het geld te verdienen dat we nodig hebben om te overleven. Daarom moeten we ook buiten het dorp werken om er te kunnen blijven wonen. Als we echter niet in het dorp werken, dan doen we gewoonlijk werk waarmee we in korte tijd veel geld kunnen verdienen. Zo oogsten we bijvoorbeeld sinaasappels, peren of appels in Spanje of Frankrijk. Dit is het meest gangbare werk in Spanje voor mensen die niet het hele jaar werken.

Actie tegen Itoiz Dam

Rondom Rala liggen nog vier dorpen waarmee we wekelijkse assemblees hebben en gezamenlijke communale werkzaamheden doen. Ook zetten we verschillende campagnes op om de gekraakte dorpen bekendheid te geven en om geld te krijgen voor onze weerstandskas. Het geld hieruit gebruiken we voor ontruimingen en andere problemen in de dorpen.

Wij geloven in praktisch anarchisme en dat is wat we proberen te ontwikkelen in het dagelijkse leven, werkend, organiserend en levend in direct contact met de natuur, waarbij we leren hoe we in harmonie kunnen leven met die natuur en niet als een parasitair dier. Maar alle ellende van onze culturele opvoeding weggooien is geen eenvoudige taak en het zorgt op het moment voor veel conflicten in het leven in deze gemeenschap. Dan leer je dat je jezelf opnieuw moet onderwijzen om 'machismo', egoïsme, autoritair gedrag, het niet solidair zijn en andere rotzooi uit je hoofd te zetten.

Meer informatie over onze dorpen kun je via onderstaand adres krijgen: RALA; cp.31430; Aoiz; Navarra; Spanje

Hunting the Violent Anarchists

Originally published in Ravage #1 16 January 2004

Anti-terrorist experts from different countries, including the Netherlands decided in Rome to build a special task force to research "insurrectioanary anarchist actions" This was a result of letter bombs being sent to different European institutions.

During the last weeks explosive envelopes were found in the mail boxes of european institutions. In total seven bomb packages or letters meant to burst intoflames have shown up. It appears that they were all posted from Bologna on the 22 of December but were only opened after Christmas. They are brown envelopes of the size meant to fit a video tape or book in. Fraction leader Hans-Gerr Pottering from the European Volks party recieved a package in his office in Brussels. The bomb exploded when an employee opened it, however there were no injuries. The British europarlimentarian Titley recieved a letter bomb in his office in Manchester and his Spanish colleague Sala Franca in his office in Brussels. The European central bank in Frankfurt and the european police and justice organisations Europol and Eurojust in Den Hague also recieved letter bombs. The president of the european commision Romano Prodi also recieved a letter bomb at his holliday address in Bologna. Shortly before Christmas two small bombs exploded in garbage containers close to the house of Prodi in Bologna.

TASK FORCE

On the fifth of January representatives of the police and justice from Belgium, Germany, France, Greece, Italy, Holland, and Spain got together in Italy for a meeting about the letter bombs. Also reprentatives of Europol and Eurojust were at the table, the research leader is an Italian magistrate Enrico di Nicola. At this gathering they came to the agreement that they will work close together within the frame work of their different investigations and research. The coordination will be based in Bologna. There will be a so called "task force" built up that will come together regularly to exchange the results of the investigations and research. In Holland, the officer of justice E. Harderwijk from The Hague judiciary will be present in Rome. According to spokesman of the The

INTERNATIONAAL

Hague judiciary, Evert Boersma, it is decided that Italy will coordinate the investigations. According to him there will be no "joint investigation team" built. That means that all countries do their own research and investigation parallel to each other and will make agreements inside the Task Force and have meetings to request legal advise and exchange data. NRC Handelsblad announced on January 6 that a special unit will gather information on anarchists for two months. The data is to help with future anti-terrorist operations. The representatives of Italy, Greece, and Spain; three countries were Anarchist oriented violence has deep roots the appearance of which was explained to the other participants, in a communique that after the finish of the gathering in Rome was published by the italian ministry of internal affars.

NETWORK

That on the the European level there is cooperation on this theme is not strange, after all there are more countries (Belgium, Holland, Germany, Italy) that are involved by receiving mail bombs. That also Spain and Greece are included is probably because those countries with Italy and Europol are already working together in the struggle against violent anarchist groups. In Feburary 2001 Italy, Spain, Greece, and Portugal spoke on an Europol congress about terrorism in Madrid, to organize a so called joint investigation team in Madrid that would take the task of persecuting violent anarchists. In the press nothing has been heard since of this team, but probably these countries are exchanging information with each other. In the last two reports about the state of business and tendencies in connection with terrorism in Europe, assembled by Europol, anarchists take a prominant place. Spain announced in 2002 that small violent anarchist groups who take part in a sort of international network inside and outside Spain form a realastic threat. Italy announced that year that there is especially "a strategy of anachists that is built on destabalization of the current order" without mentioning any specific incidents. Greece ascertained that in 2002 there was a reduction in anachist activities. However the Greek report about 2003 has a more threatening atmosphere. It speaks about a so called "mediteranian anarchist triangle." The anarchist movement is supposedly growing and international contacts increasing. It points to the demonstration in Greece´s Thessaloniki, were many foreigners were arrested. According to the Europol report the anarchist movement is "motivated by slogans such as anti-globalization, anti-capitalism and anti-imperialism." Radical anarchists are travelling around Europe and causing increasingly violent riots at anti-globalization demonstrations, and causing as much damage as possible at the international tops, says the report about 2003. The meditarenian countries are all reporting an increase in anarchist activities.

MOLOTOV COCKTAILS

The announcement of Greece about the EU-top in Thessolaniki is especially remarkable. According to Greece 29 arrested people had a leading role in the black block: "during their arrest they had 85 molotov cocktails in their posession" That it was the police themselves that changed backpacks during the arrests and that's the reason for their posession of molotovs is not even mentioned in the report. The violent character of the demonstrations is then seen in a different light. The task force that is now organized will start to work in a climate were anti-globalism, anarchism, and terrorism are thrown into one corner. The bomb attacks will definitely lead to more exchange of information on anarchists between European countries. All the hype about the struggle against terrorism will hopefully not lead to too many excesses.

by Wil van der Schans

L O K A A L

MUREN KUNNEN ONS NIET SCHEIDEN

Pinksterlanddagen 2004

over gevangenisstrijd en solidariteit tussen Israëliërs en Palestijnen.

De Anarchistische Groep Amsterdam organiseert op de Pinksterlanddagen dit jaar een eigen programma. De zaterdag zal in het teken staan van de situatie in Israël en Palestina. Er komen gasten uit Israël van het collectief "Anarchists against the Wall". Zij zullen aandacht besteden aan hun strijd tegen de apartheidsmuur, die de staat Israël bouwt. Ook zal de beweging van dienstweigeraars belicht worden.

De zondag zal geheel gewijd worden aan gevangenisstrijd. Geert Waegemans zal een inleiding geven. Hij vertelt vanuit zijn eigen ervaring over vastzitten, steun van buiten en hoe hij gegroeid is in zijn ideeën over gevangenisstrijd en het gevangenissysteem. Daarna is er ruimte voor discussie. De tweede workshop staat in het teken van de strijd die in Spanje tegen de FIES -Fichero de Internos de Especial Seguimento, letterlijk: Fiche van Geïnterneerden onder Speciaal Toezicht- gevoerd wordt. De FIES is een gevangenissysteem dat voortkomt uit een lange traditie van harde repressie tegen sociale en politieke gevangenen. De gevangenen voeren al vele jaren met wisselend succes een verbeten strijd. Eind jaren negentig kende deze een grote opleving. Samen met het ABC Gent organiseren wij hierover een workshop.

Er zal een historische schets gegeven worden van de strijd van de gevangenen. Vervolgens wordt de huidige situatie nader bekeken. Twee gevangenen zullen in dit verhaal extra aandacht krijgen: Claudio Lavazza (anarchist en bankrover) en Daniel Pomba da Silva (zoon en kleinzoon van CNT-militanten, zelf CNT-militant en recentelijk ontsnapt uit de FIES). We willen op deze manier duidelijk maken dat dit mensen zijn met een eigen geschiedenis, die niet vergeten moet worden, als wij voor de keuze staan om solidariteit met hen betuigen. Ook hier zal weer ruimte voor discussie zijn.

Tenslotte wordt er voor dit thema nog een derde workshop voorbereid. Hierover is momenteel nog niets bekend. Ook kunnen wij alvast aankondigen dat Abel Paz komt spreken. Hij heeft een standaardwerk met bijhorende videofilm over Durruti geschreven. Hij kent Durruti nog uit zijn jonge jaren. Een uitgelezen kans dus om uit eerste hand eens wat te horen over de anarchistische beweging in Spanje en één van haar bekendste figuren.

Binnenkort zal AGA nog een eigen reader laten verschijnen. Daarin zal achtergrondinformatie komen over het FIES regime en andere voorbereidende stukken voor de diverse workshops.

AGA

PinksterLanddagen 28-31 Mei
Aekingweg 1a Appelscha

THE ELECTRONIC EYE OF THE POLICE

Public space is increasingly being policed by surveillance systems in more and more industrialized societies in general and of course Amsterdam is not excluded. A few months ago like poisonous mushrooms, new police monitored surveillance cameras sprouted up on many corners in the center city, specifically along niewendijk and in the red light district,an area already covered with privately owned cameras. So what do these relatively new tools of oppression mean specifically and in general to people if under the cameras gaze everyone becomes a potential suspect? After all being singled out for scrutiny by remote operators without your even knowing about it is not exactly the same as being pulled over, intimidated and harassed by a live cop. Or is it?

In their latest book on CCTV (closed circuit television; another name for surveillance cameras), The Rise of the Maximum Surveillance Society, Clive Norris & Gary Armstrong present their analysis of 600 hours of observation in CCTV control rooms. The research is a welcome addition to a more mainstream concern with questions of effectiveness. The authors shadowed operators in three different CCTV control rooms (locations are not disclosed to preserve anonymity). Each CCTV system carried out 24-hour surveillance on public,"commercial centers" and were staffed by non-police personnel (although one was inside a police station and effectively led by police). The conclusion they drew from their statistics can be summed up in their statement that "It will come as no surprise to anyone who is aware of the literature on police suspicion that CCTV operatives adopt a similar criteria to construct the targeted population: focusing on the young rather than the old, disproportionately targeting blacks rather than whites, men as opposed to women, and the working rather than the middle classes."(p.119) More specifically we can take the example of blacks being more likely to be surveilled than whites and we see that their statistics suggested that black people were two-and-a-half times more likely to be targeted by the CCTV operators

than white people at the "Country-Town" site, and over one-and-a-half times more likely in the "Inner-City area" (p.110). They also categorized the reason that people were watched and found that black people are "twice as likely to be surveilled for no apparent reason" than whites (p.115). The 600 hours of observation resulted in 45 police deployments, leading to 12 arrests. Black people, while accounting for 32% of the targeted surveillances accounted for only 14% of these deployments and one of the arrests. So it is obvious that we can see from this study how the use of cameras reinforces some negative aspects that already exist in society, racial profiling being just one.

However it is also important to remember that their are three places that cameras regularly appear and the study covers only the first, that being the commercial centers (those great monumental shopping centers were cameras exist to protect the businesses of those who exploit us every day at work, those who accumulate money on our labor). The same places were more and more of us find ourselves lost in a faceless mass of consumers and we are considered simple commercial targets. The second place cameras regularly appear is the neighborhoods of the rich were there are probably fewer cameras after all the rich want to be protected, not spied upon. The third and possibly most important place where it is really impossible to take a step that escapes the notice of the electronic eye of the police is in ghettos where the poor are forced to live. This is the place where most dramatically it can be said that "behind every surveillance camera there is a club ready to hit you on the back and handcuffs ready tighten around your wrists."

Besides the obvious result that cameras make the oppression of minorities, poor people, and the young easier what do surveillance cameras mean in a more general sense? Well for one more and more cameras basically means that the private life of the individual iscaptured, mapped, collected, and owned by a cabal of private business operations-the security industry, and of course by friendly government institutions like the police. It should be clear to see that such oppressive security measures are only necessary when wealth and power are distributed so unfairly that human beings cannot coexist in peace. And yet, the majority of people don't think that they live in a police state, a situation - it is said - that would require a massive and constant presence of troops in the streets, with tanks at intersections and helicopters in the sky. A belief that hides a big misunderstanding. A true police state is characterized by the vast efficiency of its techniques of control, control that can be entrusted to the physical omnipresence of agents (as in the old dictatorial regimes), or to the omnipresence of their technological instruments - as occurs today in most if not all of the democracies. But the fact of being constantly watched by an inanimate object rather than by an armed person changes only the form in which we are controled. In many cases there isn´t always someone actually watching behind the camera but many people upon knowing that they are being filmed began to police themselves. The cop moves fom the street corner, to behind the camera, to inside our own heads. Progress has simply

allowed those who hold power to replace menacing weapons with apparently innocuous technological instruments whose mere presence encourage obedience. So it is important to realize that the most efficient police states are the ones that have no need for putting their police on display.

We know it is freedom of thought and action that are dangerous. Those in power know it and fight it by demanding more security. We think however that the real insecurity is social misery, and that the abolition of this insecurity won't come as a result of repression, of which video surveillance is the most perverse illustration. We also know that "life does not accept being constantly watched and that if you accept being spied on and put on record, accept surveillance cameras on every corner, it could mean you are already dead. "# So what are we as city dwellers waiting for before we start, to begin with at least, blinding the electronic eyes of the police?

References

"Smile, You're being filmed" A 42-page pamphlet assembled by Souriez, Vous Etes Filmes [!] and published in Paris, July 2001 by Editions Reflex. Translated from the French by Bill Brown in November 2003.

"The maximum surveillance society: the rise of CCTV", Clive Norris and Gary Armstrong, Berg, 1999, (ISBN 1 89573 2216);

Restraining Big Brother? The regulation of surveillance in England and Wales, Mike Macquire in Norris, Moran and Armstrong(eds) Surveillance, CCTV and social control, Ashgate, 1998 (ISBN1 84014 126 3)

Statewatch:
http://www.poptel.org.uk/cgibin/dbs2/statewatch?query=cctv&mode=records&row_id=19894 #-

#http://www.guerrasociale.org/inglese.htm

http://www.spotthecam.nl/

http://www.crimethinc.com/supervision/

HET ELEKTRONISCHE OOG VAN DE POLITIE

Publieke ruimtes worden in toenemende mate gecontroleerd door bewakingscamera's in de moderne samenleving in het algemeen en natuurlijk is Amsterdam daarvan niet uitgesloten. Een paar maanden geleden sprongen door politie bestuurde nieuwe bewakings camera's als giftige paddestoelen op vele locaties in het centrum van de stad uit de grond, met name rond de Nieuwendijk en de Wallen; een gebied dat reeds gecontroleerd wordt door prive camera's. Betekenen deze relatief nieuwe middelen van opressie die de mensen aanstaren dat iedereen potentieel verdacht is? Uiteindelijk, geselecteerd worden voor beveiliging door monitoren op afstand, zonder dat jij hiervan op de hoogte bent, is niet bepaald hetzelfde als aangehouden worden, geintimideerd en lastiggevallen door een daadwerkelijke politieagent. Toch?

In hun meest recente boek over CCTV (closed circuit television- een andere naam voor bewakings camera's), The rise of the maximum surveillance society, presenteren Clive Norris en Gary Armstrong hun analyse van 600 uur van observatie in in CCTV controle kamers. Dit onderzoek is een bruikbare aanvulling aan een meer algemene kwestie met vragen over de effectiviteit. De schrijvers volgden het personeel van drie verschillende CCTV controle kamers(de locaties hiervan worden niet onthuld om anonimiteit te bewaren). Elk CCTV systeem voerde 24-uurs bewaking uit over bedrijfsruimten, en stonden onder leiding van niet-ambtelijk personeel (hoewel een zich op een politiebureau bevond, en ook bestuurd werd door ambtelijk-/ politiepersoneel). De conclusie die de schrijvers trokken uit hun statistieken kan worden opgemaakt in hun verklaring als volgt: "Het zal voor niemand, die op de hoogte is van artikelen over politie verdenkingen, een verrassing zijn dat CCTV controles zich aan bepaalde criteria houdt om de doelgroepen vast te leggen: hogere concentratie op jongeren dan ouderen, buitensporige concentratie op zwarte bevolking ten opzichte van de blanke, hogere concentratie op mannen tene opzichte van vrouwen en op de werkende klasse ten opzichte van de middenklasse". Wanneer we meer specifiek kijken naar het voorbeeld van zwarten die een grotere kans lopen in de

LOKAAL

gaten gehouden te worden te opzichte van blanken, zien we dat die kans twee-en-een-half keer zo groot is bij CCTV systemen in duurdere buitenwijken, en anderhalf keer zo groot is in de binnestad. Ook hebben ze de motieven om mensen te selecteren gecategoriseerd, en concludeerden dat de kans dat zwarten worden geselecteerd zonder specifieke reden, twee keer zo groot is dan bij blanken. De 600 uren durende observaties resulteerde in 45 ontslagen bij de politie en leidde tot 12 arrestaties. Hoewel zwarte mensen voor 32% geselecteerd werden door bewakings camera's, waren zij voor slechts 14% betrokken bij de ontslagen en 1 arrestatie. We kunnen duidelijk uit deze studie opmaken hoe camera observatie negatieve aspecten uit de samenleving versterken, racisme is er daar slechts een van.

Hoe dan ook, het is belangrijk te onthouden dat er drie verschillende gebieden zijn waar camera's over het algemeen opduiken, en het onderzoek verslaat slechts over een, namelijk bedrijfsruimten (onder andere grote winkelcentra waar camera's hangen om diegenen te beschermen die ons iedere dag uitbuiten op het werk, en kapitalen vergaren aan ons werk). Dezelfde plekken waar meer en meer van ons zichzelf terug vinden in een anonieme massa van consumenten, en wij worden gehouden voor eenvoudige commerciele slachtoffers. De tweede plek waar camera's regelmatig opduiken is in de wijken waar het rijkere gedeelte van de bevolking leeft, maar aanzienlijk minder dan elders; uiteindelijk willen de rijken beschermd worden en niet bespioneerd. De derde, en waarschijnlijk de meest belangrijke plaats, waar het werkelijk onmogelijk is te ontsnappen aan het oog van de politiecamera's, is in de achterbuurten waar de armen gedwongen worden te leven. Dit is de plek waar dramatisch gezegd kan worden dat achter iedere bewakingscamera een knuppel schuilt en handboeien die strak om de polsen sluiten.

Naast de duidelijke resultaten dat camera's de onderdrukking van minderheden, armen en jongeren vergemakkelijken, is de vraag wat bewakingscamera's in meer algemenere zin betekenen. Om te beginnen betekend meer camera toezicht dat het prive leven van het individu wordt vastgelegd, gearchiveerd, bewaard door camera exploitanten, de beveiligingsbedrijven, en natuurlijk door vriendelijke overheids instellingen als de politie. Het zou duidelijk moeten zijn dat dergelijke onderdrukkende beveiligingsmaatregelen alleen nodig zijn wanneer macht en welvaart dusdanig ongelijk worden verdeeld dat mensen geen vreedzaam bestaan kunnen leiden. En toch denk de meerderheid van de bevolking niet dat zij in een politiestaat leven; een situatie waarin een vaste en constante aanwezigheid van patrouilles op straat normaal is, met tanks op kruispunten en helicopters in de lucht. een gedachte die een groot misverstand verbergt. Een werkelijke politiestaat wordt gecarectariseerd door de enorme efficientie van technologische controle, controle die kan worden toevertrouwd aan de psychische alomtegenwoordigheid van agenten (zoals in oude dictatoriale regimes), of aan de alomtegenwoordigheid van hun technologische instrumenten- zoals die tegenwoordig in veel, als niet in alle democratische staten verschijnen. Maar het feit dat we tegenwoordig constant worden bekeken door een levensloos object in plaats van een bewapend persoon, veranderd slechts de vorm van controle. Vaak zit er niet eens daadwerkelijk een persoon naar de monitoren te kijken maar het blijkt dat veel mensen die weten dat ze bekeken worden zichzelf eerder zullen corrigeren of inhouden. De agent verplaatst zich van de hoek van de straat, naar achter de camera, tot in ons eigen hoofd. Vooruitgang heeft eenvoudig toegestaan dat zij die de macht hebben bedreigende wapens hebben kunnen vervangen voor schijnbaar onzichtbare technologische instrumenten wiens grote aanwezigheid gehoorzaamheid aanmoedigen. Dus is het belangrijk je te realiseren dat de meest efficiente politiestaten degenen zijn die het zich kunnen permitteren hun politie niet op straat te laten pattrouilleren.

We weten dat vrijheid van meningsuiting en daad het gevaarlijkst zijn. De machthebbenden zijn hiervan op de hoogte en bestrijden dit door beveiliging te eisen. Toch denken wij dat de werkelijke onveiligheid sociale ongelijkheid is en dat de afschaffing van deze ongelijkheid niet behaald zal worden als resultaat van onderdrukking, waarvan video bewaking de meest perverse illustratie is. We weten ook dat "het in het leven constant te worden bekeken niet geaccepteerd is en wanneer men aanvaard constant te worden bekeken en in een dossier te worden vastgelegd, en bewakingscamera's op iedere hoek van de straat aanvaard, dat zou kunnen betekenen dat je reeds bent overleden".

Dus waar wachten wij stadsbewoners op voor we beginnen, met op z'n minst het blinderen van de electronische politie ogen?

Referenties: Het zelfde als de engels versie.

GEVANGENIS

THE MARINI TRIALS

The shadow of the seventies that reaches out into the present. Information on the latest sentences of the "marini trial" by the italian court against Francesco Porcu, Rose Ann Scrocco, Gregorian Garagin, Angela Maria Lo Vecchio(Marina), Orlando Campo and Alfredo Maria Bonanno.

As a result of the activities that were taking place in italy in the seventies rising from the radical workers, anarchists and other groups such as the red brigades (in other words all the massive social and political unrest) the italian government created an anti terrorist law(similar to the german repression regarding the militant armed groups around the same time). Which made it possible to criminalize even people who were in solidarity with groups like the red brigades. The "article 270-bis" was created-"armed bands and subversive association" As a result of all the experiences from that time, and as a result of many discussions to keep the struggle against all different forms of power upright in and effective, the affinity group concept (a few trusted friends working together in small groups, hard to detect, organised then with other small groups based on egalitarian ideas and the common wish to fight power) got re-developed by the anarchists (it already appeared in the spanish civil war). This made it almost impossible for the authorities to grasp the activists. Many different actions happend over the years without any possbility for the authorities to sentence the responsible people, sabotage acts against the pylons of the state electricity company ENEL, against seven of TV magnate Berlusconi's Standa chain stores, against the electoral offices in Cagliari, Sardinia and against various military structures. As an answer to this quite effective way of struggle, the italian prosecutors formed a simple plan to get some of the people they wanted to catch for some time: "Invent an organisation, find someone to swear they have been a member of it, back this up with proof of 'militancy' and then present them as a repentant sinner." The repentant sinner that got used to sparkle the fire was a woman called NAMESETCHY(she invented a story having been part of a bankrobbery with other anarchists who she was able to blame for this afterwards)2 ANTONIO MARINI, an italian prosecutor, is the main person who is responsible for the invention of this construction of an armed organisation called ORAI-Organization Rivoluzionaria Anarchica Insurrezionalista. as head of this organization ALFREDO BONANNO was chosen. He is the editor of ProvocAzione and Anarchismo and author of books like "Armed joy" or "The Anarchist Tension".

On september 17th 1996, twenty nine arrest warrants were issued against anarchists all over italy. sixty-eight people nearly all anarchists, were formally accused of belonging to this armed band ORAI (other accusations were "subversive association", robbery, manufacture of weapons, murder, kidnapping, bomb attacks and sabotage-basically the prosecutors tried to pin down most of the unsolved crimes of the recent years on anarchists). All of the acts of sabotage claimed by anarchists over the next five years were constantly linked to the ORAI by Marini in the media and elsewhere. The hunt for anarchists via this method didn't even stop at the italian borders, anarchists from other countries also were accused and afterwards sentenced by the italian court(at this point we have to face the connections and the common work of the different states to fuck with anarchists and other radical people all over europe, a fact we definitely have to grapple with nowadays with all this european union centralisation bullshit and more and more upcoming cases of deportation of people for political trials within europe)-names like JEAN WEIR, MARCO CAMENISCH(*2), CHRISTOS STATIGOPOULOS, are mentioned here to point out the stories behind them. The whole idea of blaming anarchists for crimes, to be able to treat them in a repressive way, is nothing new in italy. the "strategy of tension" was already used against anarchists after the bombing of the piazza fontana in mailand(12.12.1969-16 killings) or the massacer of bologna(02.08.1980-85 killings) which both turned out to be the cooperation of fascists and secret services. According to the sources accessible to me 58 people got sentenced until the end of march 2000. some of the people who got sentences appealed against the sentences. On the 20th of april 2004 the trials ended and the final results of the appeal proceedings were:

ORLANDO CAMPO 10 years
ANGELA MARIA LO VECCIO 15 years(*3)
FRANCESCO PORCU lifetime sentence with 18 months isolation
GREGORIAN GARAGIN 39 years
ROSE ANN SCROCCO 45 years
ALFREDO MARIA BONANNO 6 years.
All of them are already arrested except for ROSE who is fortunately still fugitive.(*1)

GEVANGENIS

What can we do facing all this shit? Facing the fact that actually our friends might be the ones sitting in prison.this is the other half of the repressive coin; binding our energy in solidarity work so that we are not able to attack anymore. A way has to be found to still keep attacks against the power going on while struggling for our comrades in prison at the same time or even find creative combinations of both. Let us create a strong counterculture(that will help us not to let us fall in desperation) that makes all this possible.

We are certain that communties of joy will emerge from our struggle, here and now. The joy of a daily life revolution that intensifies our affair with this reality.

(*1) Camenisch got deported to switzerland after a long sentence in italy and he is waiting now for another trial there(accusations: murder, sabotage). He is also active for a long time. The anarchists in Switzerland run a campaign for him at the moment.

(*2) you can write them at:

Angela Maria (Marina) Lo Vecchio
Via Bartolo Longo, 92
00156 Rome
Italy

Francesco Porcu
Via Provinciale S. Biago 6
81030 Carinola(CE)
Italy

Gregorian Garagin
Via G. Leopaldi 2
61034 Fossobrone(PS)
Italy

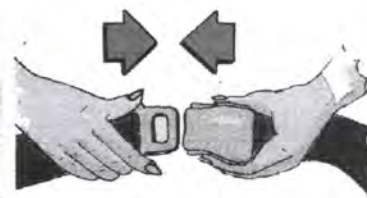
Carlo Tesseri
cc Ladozza
Via del Gomito 2
40136 Bologna
Italy

Alfredo M. Bonanno
Via Pipiniano 1
34133 Trieste
Italy

(*3) a complete list of all 58 names you can find on this webpage:
www.infoshop.org/news5/marini.html

it's easy, you can do it yourself. alone or with a few trusted comrades. great means are not necessary. not even great technical knowledge. capital is vulnerable. it is sufficient to be decided. a load of talk has made us obtuse.

it is not a question of fear. we aren't afraid, just stupidly full of prefabricated ideas. we cannot break free from them. whoever is determined to carry out their deed is not a courageous person.

they are simply a person who has clarified their ideas, who has realised the pointlessness of making so much effort to play part in the performance that has been assigned to them by capital. fully aware, they attack with cool determination. and in doing so, they realise themself as a human being.

even if they create destruction and terror for the bosses, in their hearts, and in the hearts of the exploited, there is joy and calm.*

** From Armed Joy by Alfredo Bonanno*

GEVANGENIS

EEN BRIEF VAN THOMAS MEYER FALK

Bij 18 maart 2004

Thomas Meyer Falk werd in 1996 veroordeeld en opgesloten voor een bankoverval met als doel politieke activiteiten te financieren. Normaal zou hij in 2010 vrijkomen maar omwille van een "veiligheidsstraf" zal zijn opsluiting verlengd worden. Omdat hij zijn politieke ideeën en militant antifascisme nooit verwierp en omwille van zijn verzet tegen zijn opsluiting, is hij het slachtoffer van allerhande speciale maatregelen. Studies via de post werden hem geweigerd omdat hij "deze kennis tegen de staat zou kunnen gebruiken". Thomas zit sinds het begin in isolatie onder zeer zware omstandigheden. De brief hieronder verzond hij in maart vanuit de gevangenis. Het ABC Holland is een brochure met verzamelde teksten van Thomas aan het voorbereiden.

Weer is een jaar voorbij waarin niet alleen in Duitsland, maar ook in Europa en wereldwijd het aantal politieke gevangenen toenam.

Eind 2003 werden door het gerechtshof van Naumberg twee kameraden veroordeeld en werd er één vrijgesproken (www.soligruppe.de); een proces dat symptomatisch is voor de politiek gemotiveerde vervolging. Onder de dekmantel van (zogenaamde) vervolging van politiek gemotiveerde criminaliteit worden linkse structuren onderzocht. De drie kameraden uit Magdeburg/ Quedlinburg zaten maandenlang in de gevangenis en ook toen het arrestatiebevel opgeheven werd door de uitspraak en ze daarmee direct op vrije voeten kwamen, was dat zeker geen "succes" in de eigenlijke betekenis.

Justitie is ijverig bezig politieke gevangenen eenvoudig crimineel handelen in de schoenen te schuiven door beëdigde verklaringen. Politieke motieven blijven buiten beschouwing, want in een democratie moet men zich bedienen van legale middelen die zij geeft voor protest en verzet. Wat een leugenachtige, wat een dubbelzinnige argumentatie - van moraal zal ik maar liever helemaal niet spreken. Schijnheilig beslisten de elites, welke protest- en verzetsvorm legaal, dus legitiem is, terwijl ze tegelijk meededen aan aanvallen, die ongunstig waren voor het volkenrecht, respectievelijk in Kosovo, Afghanistan en Irak of - wat zelfs de door henzelf aangestelde rechters steeds weer moeten erkennen- er worden mensen illegaal van deelname aan internationale protestbijeenkomsten weerhouden.

Mensen, die verzetsvormen kiezen die zich bewust buiten het - nauwe - kader dat de regeringen ons stellen, bewegen, leven steeds met één been in de gevangenis of, wanneer ze ontdekt en veroordeeld worden ook met beide benen. En als ze dan in de gevangenis beland zijn, hebben ze des te meer de solidariteit van "buiten" nodig. Alleen als deze solidariteit ook succes heeft, zullen andere mensen misschien bereid zijn, deze weg van verzet op te gaan, omdat ze er zeker van kunnen zijn, dat ze niet alleen gelaten worden, als ze de pech hebben opgesloten te worden.

Meermaals wordt ook van de linker zijde verzet dat zich niet slechts van vreedzame en legale vormen bedient zwart gemaakt. Deze schijnheiligheid maakt het engagement en de persoonlijke inzet van politieke gevangenen ongeldig en speelt ook nog het heersende systeem in de hand. Kritiek die zakelijk en gefundeerd is, is nodig, te vaak echter ontaardt het.

Op 18 maart krachtig optreden, doet niet alleen een signaal uitgaan naar ons gevangenen, maar ook naar zowel Links als de regeerders.

Met hartelijke en strijdbare groeten uit de Bruchsaler bajes,
Thomas Meyer Falk

c/o JVA Z. 3117
Schönbornstraße 32
D-76646 Bruchsal, Duitsland

Anarchistische Groep Amsterdam
postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
http://squat.net/aga
Spreekuur en bibliotheek:
elke zaterdag van 14 tot 18 uur
Eerste Schinkelstraat 14-16,
Amsterdam